

Привързаността на българина към своята страна, земя и дом е едно от неговите отличителни качества. Само в редки случаи и поради неопределени причини той напуска родния си край. Това обяснява може би сравнително малкия брой българи извън пределите на страната в сравнение с други националности като италианците, ирландците, французите, германците и пр. Първоначалната българска емиграция е била изключително икономическа. За Никола Филипов няма съмнение, още изселването е започнало още с падането на България под турците. Знае се, че някои първенци са забегнали в чужбина, например Константин - синът на цар Страцимира Видински, Шружин - синът на цар Иван Шишманя, книжовниците Григорий Камбалак и Константин Костенеcki и др.

на една национална група в Америка се измерва с броя на гласоподавателите по време на изборите там? Краят на Втората световна война и окупирването на Източна Европа до войската на Сталин, въвеждането там политически реформи - конфискация на частната собственост, народният съд и контролът върху живота от една политическа партия, предизвика масова емиграция към САЩ. Това бе политическа емиграция, която от 1944 година до падането на комунизма в Европа - края на 80-те години, щеше да се превърне във враг номер едно за комунистите от Съветския съюз и сателитните му държави.

Славянският комитет, оглавяван първо от главния прокурор на народния съд Георги Петров, се превърна в неофициал-

чеки неутрално и независимо. Емиграцията сама ще препоръча на министър председателя кой хора да се има предвид, а не протежата на отделни партийни активисти с нечисти политически планове, както в бил досега. Служителите в това министерство да минават през конкурс и да докажат, че са аполитични и патриоти само в името на България. Иначе и новото министерство няма да изиграе ролята си, както Илия се промени и като се погледнал, си останал пак в тия? Създаването на министерство за емигрантите, живеещи извън България, трябва да се приеме като единната идея за приобщаване на емиграцията към България, днешна настоящата Агенция за българите в чужбина няма нито пълномощия, нито бюджет, нито ръко-

права на човека на ООН, така и чрез Международния пакт за граждански и политически права, които съглашения са приети от българските правителствата. Комунистическата терминология като „предатели“ и „престъпници“ няма друг смисъл освен този на обикновени политически ругатни. Изхождайки от становището, че българската нация е идеалното съединение на всички българи, независимо от това къде се намират те - под българско или чуждо небе, под българско или чужда власт, ние трябва да приемем, че тази нация обхваща и българската политическа емиграция. С други думи - политическата емиграция е едно естествено продължение на българския народ извън държавните му граници.

Според преброяването от 30 юни 1890 г. и редовно водените американски статистики за емиграционния поток - българите по това време са около 300 души? Цифрата не може да бъде реалистична, понеже по това време идващите в Америка българи се регистрират като турски поданици. Понятието македонци като национална група не е съществувало до месец септември 1944 година. Нещо повече, българите, идващи в Америка след Илинденско-въстание на масови вълни, също са регистрирани като турски граждани, нещо което продължава чак до 1912 година. След това пък българите, идващи от Вардарска Македония в Америка са регистрирани като югославяни, а тези от Егейска Македония са регистрирани като гърци.

Какво губят българите без министерство, защитаващо интересите на нашата емиграция

Д-р Иван П. МЕВ ГАДЖЕВ

Авторът на български политически емигрант в САЩ от 1968 г. Основател и директор на Института по историята на българската емиграция в Бел ерна Америка „Илия Т. Гаджев“ с филиал в Гоце Делчев - България

ната организация за шпионирание, създаване на дезинформационни слухове против българската емиграция. Комитетът за българите в чужбина на Павел Матев беше една подобрена агенатура на Държавна сигурност и на КГБ, които чрез своя отдел - СМЕРШ - Смърт шпионам, се занимаваха с разкриване на най-активните емигранти на Запад и с тяхното физическо премахване. Типични са случаите с Борис Андреев, Асен Методиев Андонов, писателя Георги Марков и пр. Разкритите архиви на Държавна сигурност дават в подробности колко заети са били организациите за сигурност, дори и политбюро на БКП, във войната им против българската политическа емиграция на Запад.

След падането на Павел Матев за председател на Комитета за българите в чужбина бе назначена Мария Йорданова, за кратко, а след нея - Георги Данаилов, после Гиньо Ганев, който пък бе сменен от тридесетгодишния Антон Пиралков. Едва ли има друга държава, в която за проблемите на българите, живеещи в чужбина да се грижат над десет институции - АБЧ, БПЧ, МВР, МНВР, МНОТ, БР, Президентството, Комитетът по правата на човека, БАН, Учебно-информационен център за българите в чужбина и др. Това, което българите, живеещи в чужбина, искаха, беше специално министерство за българите, живеещи извън България. По някакви лекомислени политически становища това досега не беше осъществено.

Червените политики досега винаги са били против създаване на едно министерство за българите, живеещи извън България! Защо? Защото те никога няма да са в състояние да го контролират. Българската емиграция е политическа емиграция, тя няма да се остави да бъде управлявана от хора като Павел Матев, Гиньо Ганев и Антон Пиралков. Досегашните авгиеви обори в бившата Славянски комитет, Комитетът за българите в чужбина, та и в Държавната агенция за българите в чужбина ще трябва да се разрушат до основи, да се дезинфектират, та да се построено ново министерство, което да се управлява от бивши български емигранти, които познават живота на братята си в емиграция. Това министерство по примера на другите такива в Гърция, Македония, Румъния и Унгария трябва да в полити-

водители, по-способни от изброените по-горе. От 1944 година до ден днешен властите се бояха от българската политическа емиграция. Бояха се от тяхната популарност и настоятелност за българската истина. Те съдят остро и непримирим.

Още от преди сто години турските поробители и чорбаджии изведници смятаха българските емигранти за сбирщина от хъшове и разбойници. В очите на комунистическите самовластници тя е шайка от престъпници и предатели. Става дума за две епохи, съществува са два политически негъримци, епохи, които доведоха до две също така съществуващи политически характеристики на българската политическа емиграция. И в двата случая обаче това превратило становище не бе споделено от българския народ.

Къде е мястото на българската политическа емиграция? Е ли тя шайка от престъпници или пък се явява като неотделима, съставна част от българския народ? Веднага трябва да отбележим, че официалното твърдение, според което българската политическа емиграция е сбирщина от престъпници, няма нито морално, нито юридическо основание. Наистина всички политически емигранти и нарушили две комунистически законоположения - едно от забраняващо му всякакви политическа дейност и организационна насоченост против комунизма. Другото, забраняващо на противниците на режима да нагускат страната. И двете законоположения обаче са осъдени и отхвърлени от цялото културно човечество като несправедливи и нечуждени. Това е награвено както чрез всеобщата декларация за

права на човека на ООН, така и чрез Международния пакт за граждански и политически права, които съглашения са приети от българските правителствата. Комунистическата терминология като „предатели“ и „престъпници“ няма друг смисъл освен този на обикновени политически ругатни.

Изхождайки от становището, че българската нация е идеалното съединение на всички българи, независимо от това къде се намират те - под българско или чуждо небе, под българско или чужда власт, ние трябва да приемем, че тази нация обхваща и българската политическа емиграция. С други думи - политическата емиграция е едно естествено продължение на българския народ извън държавните му граници.

Колкото да се различава емиграцията, в които отделните емигранти и емигрантски групи живеят и работят, колкото и да се различават техните политически убеждения и партийна принадлежност, техните основни задачи си остават еднакви и същи. Те съвпадат с поръченията, които всеки политически бежанец е получил от своите съвидейници и близки, преди да напусне България. Според тези поръчения-задачи всеки политически емигрант, където и да се намира той, има като свой синовиен дълг към Родината:

- Да осведомява външния свят и специално международните организации за всички издевателства и несправедности, които управляващата комунистическа партия е вършила и върши над българския народ.
- Да прави всичко възможно за спечелването на общественото мнение в чужбина в полза на несправедливо и безправно български граждани и техния легитимен стремеж към свобода и равноправие.
- Да поддържа живи връзки с народа от вътрешността с цел да се осведомява най-редовно за неговите страдания, нужди и идеали.
- Да участва в създаването, поддръжането и разпространението на свободен емигрантски печат.
- Да подкрепя с всички сили и средства борбата за свобода и независимост, водена във вътрешността на България.
- Да се завърне в Родината си при първата вест, че на българския народ е гарантирано правото на свободен политически живот, че в България съществува свободна политическа опозиция.
- Срещу тези скромни по съдържание задачи на българската политическа емиграция се опълчиха всичките сили на правителствата до 10 ноември

1989 г., използвайки „богатия олит“ в това направление на поголеми брат и на неговата олитна КГБ за физическото премахване и заглушване гласовете на по-активните политически емигранти.

Сега от разсекретените архиви ясно се вижда, че милионни долари са се харчили напълно неоснователно за борба против емиграцията. Изпращане на агенти-провокатори сред емигрантите. Дезинформатори и спецатели по „сухите“ и по „мокрите“ дела на специалната агенатура, тренирана за това - типично за страните с комунистическо управление. България се проучи с акции с отровна чехърми. Славата на ДС, че ръката ѝ е по-дълга от краката: на измислиците на Родината стана тяхното мото и гордост.

За изминалото половин столетие от 9.IX.1944 г. българските емигранти създадоха свои семейства на Запад. Създадоха много солидни и с уважение бизнеси. Появиха се десетки български милионери, олитни администратори, които не са забравили Родината си. Меланхолията на българина към България трае 10-15 години, но любовта към България трае за цял живот. От изключителна важност сега е България да не остане мръсница за емигрантите, както е била от 9.IX.1944 година. Пътят към взаимно уважение и любов в дупосочен. Българската политическа емиграция трябва да стане като мост между миналото и бъдещето на българския морал. Живота си на Запад и преуспеялото си в западната култура емигрантите са изградил и приели нов морал, крайно различен от морала, налаган на българите за почти половин вековната комунистическа диктатура.

България и новите политики не разбират, че българската емиграция е економически важна за България. Думите, които се отпращат към нея от политиките са: „Пари ми дай, не ми давай акъл!“ Много лесен е отговорът, че „ако имаше акъл, нямаше да имаше нужда от пари!“

Честите и големи статии по българските вестници със заглавия „Богати българи от чужбина“ не правят чест на хората, които са ги писали и на онези, които ги оправдават. Да очакваш от онези, които Държавна сигурност до 10 ноември 1989 година търсеше под дърво и камък да ликвидират, сега автоматично да забравят миналото и да започнат да прехвърлят милионите си долари, за да могат хората като Павел Матев, Гиньо Ганев и Антон Пиралков да ги прехарчат, както стана с милионите на Иван Скандеров и др., е повече от утопия и унижение. Да се очаква, че Августин Пейчинов е трябвало да подаря на България 130 милиона долара през февруари 1996 година, както и Игнат Канев да строи безплатни хотели в България в момента, когато бивши партийни величия с откраднатите от българския народ пари отквиваха бизнеси по Австрия, а приятелите на Андрей Луканов все още не са издирени и наказани за източването на милиарди долари от държавната хазна, е нещо подходящо за научно-фантастичен филм.

Това, което засега е най-необходимо за България и за българските политики, ако име такъв, е бързо създаване на специално министерство за българите, живеещи извън България. И когато това министерство се управлява от проверен бивш политически емигрант, чак тогава ще може да се разчита за капиталовложението на милиарди долари от страна на българската емиграция, живееща извън България.

Диагноза е явна. Сега е важно да се приложи и поддържащото пекунане.